

Η θεωρατική συγκαμινιά μας στην αύλη κρατούμε στέκες πλάτες της και στα λυγισμένα κλωνάρια της δύση μπορούσε για βασισθεί από τ' ασπρό φορτίο της, τα μικρότερα υπώρια στον κήπο μας είχαν γύρει αλλα από τη μιά αλλα από την άλλη μεριά, κ' οι λευτοκαρίες ήταν πού ήταν θαμμένες.

— Γιὰ τηράτε, λέγει η άδελφή μου, πώς πέφτει τὸ χιόνι. Μοιάζει σαν νὰ τιγάζουν καρμιά ανθισμένη ἀγλαδία.

— Εμένα μους φαίνεται, λέγει ο μεγάλος άδελφός μου, σαν νὰ κατεβαίνουν λίγο λίγο τὰ ουράνια ν' ἀνταρμώθουν μὲ τη γῆς ποῦ τὰ προσέρει τὰ μαργήτις. Εσύ τί λέσ; μ' ἐρώτουν.

— Εμένα μους φαίνεται, τοὺς λέγω, πώς ὁ οὐρανὸς κάνει ἀποκρότικο χαρτόκλειμα μὲ τὸν κήπο μας, και συλλογισμού ποῦ δὲν ζειθάψαμαν ἔχτες κάστανα ἀπὸ τὸ σωρὸ και τί θὰ ψήσωμε σήμερα στὴ γωνιά.

— Θὰ ψήσωμε σπουργίτια μικροπούλια, λέγει ο άδελφός μου, κ' ἔγνοια σου. Σήμερα θὰ μᾶς πληρώσουν τοὺς πατουρμάδες ποῦ κοντεύουν ν' ἀφήσουν τὰ κόκκαλα μοναχά, σαν νὰ τοὺς κερμάσσαμεν στὰ παραθύρια γιὰ τὴν ἀφεντιά τους. Θὰ σπαματήσῃ τὸ χιόνι, ο πατέρας θὰ βάλῃ τὰ ποδήματα νὰ τοῦ σε κανένα γείτονα κ' ήμεις θὰ κυνηγήσωμε στὰ παραθύρια.

“Ελα ποῦ δὲ συμφωνούσαν μὲ τὸν μικρότερο ἀδερφό μου! ο ἔνας τὰ ἥθελε τὰ σπουργίτια γιὰ τὴ σούδλα, ο ἄλλος γιὰ τὸ κλουδί, και μόνο μὲ τὰ πολλὰ κονομήθηκαν τὰ πράματα. Μεράστηκαν οι πατουρμάδες και τὰ παραθύρια. “Οσα θὰ ἔπιανε ο μεγάλος στὸ δικό του λημέρι, θὰ τὰ ἔβανε στὴ σούδλα και δὲ θὰ ἔδωνε στὸ μικρὸ οὔτε ποδαράκια νὰ καλοκαρίσῃ” κι' θα ἔπιανε ο μικρὸς στὸ δικό του τὸ ταμπούρι, θὰ τὰ ἔβανε στὸ κλουδί και θὰ τὰ είχε ὅλα μοναχός του.

Οι δύο πατουρμάδες ήταν κρεμασμένοι ἀπάνω στὴν κρεβάτα γιὰ νὰ ξηραθούν, ἀπὸ μέσα απὸ τὰ παραθύρια ποὺ κλεισμένα τὰ γυαλιά των καταβάτα. “Ἐνα καράκι ἀνάμεσα στὰ δύο γυαλιά γιὰ νὰ αφίνη τὴν παγίδα ἀνοιχτή, κι' ἔνα σχοινὶ μακρὺ δεμένο στὰ καράκια γιὰ νὰ πέσῃ τὸ γυαλὶ μὲ τὸ τράδηγμά του, κι' ἔτοις ἔστησε ὁ καλένας πλάγιο πλάγιο στοιχηρὸ λαϊκητόριο γιὰ τὰ πεινασμένα πουλάκια.

Ημεῖς οι ἄλλοι καθήσαμεν στὸ χειμωνιάτικο κ' ἀγγαντεύαμεν ἀπὸ τὰ παραθύρια κάτω τὸ χωρί.

Τὸ χιόνι είχε ξεκόψει και κάποτε ἀκούσαμεν καρμιά φωνήτικα πουλίσια στὰ γιονοφρωτάμενά δένδρα — Τούν-τούν! Πίν-πίν! — καὶ σὲ κάθε φερούγιασμα πουλιού σήκας χιονοσωρὸς κρημίζονταν ἀπὸ τὰ κλωνάρια ποῦ τὰ τινάζει στὴ φεύγα του.

Η Ρίνα μας είχε ἀνοίξει δρόμο ὡς πέρα στὴ μάντρα κι' ἔλυνε χιόνι στὸ καζάνι νὰ ποτίσῃ τές γίδες ποῦ θὰ καθώνταν μέρες γλεισμένες, και θὰ πάχνιας και θὰ κλάδιας ἡ κατημένη τώρα, και κοντά στὴ φωτιὰ τοῦ καζανιοῦ προσθήλιας ἔνα κατσικάι ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κυρί.

Τέσσερες-πέντε γυναίκες είχαν κινήσει νὰ κόψουν δρόμο χωμάτες στὰ γλυκάνια ὡς τὸ ζουνάρι, γιὰ νὰ κουβαλήσουν ζαλιχμένες κλαδιά ἀπὸ τὰς κλαδαρίες γιὰ νὰ θρέψουν τὰ ζωντανά των, που τὰ ἔκλεισε μέσα ἡ βασυγειμωνιά, και συναλλάζονταν πότε ἡ μιὰ μπροστά πότε ἡ ἄλλη μὲ τὴν ἀράδα νὰ ξαποστάσουν.

Πάρα πέρα ξετίναζαν δύο-τρεῖς ἄνδρες τὰ υπώρια ἀπὸ τὰ γλυκάνια γιὰ νὰ μη ἔκκλωνισθούν ἀπὸ τὸ βάρος, κι' ἔδεναν τές μηλιές μὲ κλαρούδες γιὰ νὰ μη ἔσθοδισθούν τὰ τρυφέρα κορμιά των και τὰ θραψερὰ βλαστάρια οἱ ἀναθευτισμένοι λαγοὶ ποῦ θὰ καταβούν τὴν γύρτα ἀπὸ τὸ βουνὸ στὰ περιβόλια, τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν πενία.

(“Ἐπειτα τὸ τέλος.)

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΡΟΚΑΝΑ

Τὴ γυρίζει τὴ γυρίζει
Κ' η ροκάνα ροκανίζει
Και δεκούφαινε δῆλ μέρα
Τὴ γυρίσι και τὴ μητέρα.
— Μά, παιδάκι μον, ή γιαγιά
Τοῦ φωνάζει τέλος, γιὰ
Πάλι παταγίδιο τέστο,
Πού, χωρίς νὰ σ' ωφελει,
Νὰ πειράζει γίνεται αίτιο
Νεῦρ' αίτιο και κεφαλή
Παιζέ τόπι και ἄλλ' διόρια
Χάρη ποῦ ἔχουν, νοῦ και σώρα
Νὰ κινούνε, νὰ γυναίκουν,
Δίχως ἄλλους νὰ πειράζουν:
Τίποτε στὸν κόσμο αὐτό
Νὰ μάν κάνεις πειτσό!

(Απὸ τὸ Γαλλικό.)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΑ ΓΑΤΑΚΙΑ

Παιζουν τὰ γατάκια
μὲ τὰ κουρελάκια,
τέντια τρέχει: “ἄλλο,
εδ προφθάνει
και τὸ πιο μεγάλο
τὸ μικρὸ δαγκάνει.

Τώρα πιὰ παλεύουν
και τὸ δυό γυρεύουν
ποισ τους νὰ νικήσῃ.
Τώρα θέλει,
τὸ μικρὸ νὰ σχίση
τὸν οὐλλου τὸ κουρέλι.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Αγαπητό μου,

ΤΣ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἔθιμον ἀποκρότικου μασκαρέματος ὁ δὲν εἶναι πολὺ παλαιόν. Μᾶς ήλθεν ἀπέξι, ἀπὸ τὴν Ἱταλίαν κυσίως, τὸν παρελθόντα αἰώνα. Εἶναι ἀληθές, διτὶ εἰμιούμενον νὰ εἴπωμεν «έπανηλθε», διότι καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὸ ἔθιμον τοῦ μασκαρέματος ήτο ἐν χρήσει. Εἰς τὰ ἐλληνικὰ Διονύσια οἱ πανηγυρισταὶ μετημφίεσσοντο οἱ μεν ἀνδρες εἰς Σιληνοὺς και Σατύρους, αἱ δὲ γυναίκες εἰς Νόμφας και Βαχχίδας. Εἰς δὲ τὰ ρωμαϊκὰ Κρόνια, οἱ δούλοι μετημφίεσσοντο εἰς κυρίους. Διὰ γὰ πενθυμίου δὲν εἶται τὰ ονυματικά τὰ ονυμάτουν Κρόνια και Διονύσια. Άλλα εἰς τὸν μεσαίωνα ἐπίσης τὰ ἀποκρότικα μασκαρέματα ήσαν συνήθη ἀκόμη και μέσα εἰς τὴν Ἐπολησίαν. Εἰς κάποιαν ἔροτην αὐτοὶ οἱ ιερεῖς μετημφίεσσοντο εἰς τετράποδα ζέα! Η συνήθεια ἐπολεμήθη κατόπιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἐπολησίαν και αἱ μεταμφίεσις ἀληρικῶν και λαϊδῶν ἀπηγορεύθησαν αὐτηρῶς. Και εἰς μὲν τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἡ απαγόρευσις ἤθητο ἐντὸς δίλιγου, εἰς τὴν Ἑλλάδα δύμας διετηρήθη ἐπὶ μακρόν. Αἰώνας δόλοκλήρους οἱ Ἐλληνες δὲν ἔμασκαρέντο, και διπὼς εἰπεισί, τὰ ονυματικά Καρναβάλια εἶναι εἰδωλολατρικῆς καταγωγῆς ἐφοτὴ οἱ ἀρχαῖοι εἰς περιπταί. Και ἀν δὲν μάθουν ποτέ, ἐπιτέλους δὲν εἶναι κανένα δυστύχημα. Εἰμιούμενον νὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχής, και χωρὶς «δημοτελὴ ἔροτασμὸν τὸν Ἀποκρέω».

Οταν ὁ Λουδοβίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν διδάσκαλόν του, τὸν εὑρε νὰ κάμην μάθημα εἰς τὴν Λευκοθέαν.

— Καλές τὸ Λουδοβίκο, τῷ εἶπεν ὁ χρυσεύς πῶς τὰ πῆγες μὲ τὴν κυρίαν Σὰν-Ζέν; Κατάφερες νὰ κάμης αὐτὴ τὴν πλύστρα νὰ καταλάθῃ πῶς γίνεται μιὰ καλὴ ρεβέρεντ σα.

— Οχι, δάσκαλε, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος, δὲν τὴν ἔμαθα σήμερα τίποτα.

— Ο Δεπρέω ἡρχίσει νὰ γελᾷ. Δέν απορῶ καθέλους ή πρώην κανινιέρα εἶναι τόσο ξεροκέφαλη ὅσον και δυσκινητη.

— Η Λευκοθέα δύμας δὲν ἔχειρε καλά τι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ διὰ τὴν ἔξαρνικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν τοῦ φίλου της. Στρατιώτικός εἰστιός! Επρεπε πάλιν νὰ χωρισθοῦν. Θὰ ἔφευγε, θὰ ἐπήγαινε εἰς τὸν πόλεμον, θὰ ἔκινδυνες νὰ πληγωθῇ... Αλλ' ἂν έζουσεν, ἀν ἐπανήρχετο μίαν ημέραν μὲ τὴν ώσταν στολὴν τοῦ υπολογαρίου, τοῦ λαχαγοῦ, τοῦ ταγματάρχου ή ποιός ξέρει! τοῦ στρατηγού, τὶ ωραίον πού θὰ ήτο!!

— Ο Λουδοβίκος παρηκολούθει ἀγωνιώδως ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς του φίλης τὰ ἀντίθετα αἰσθήματα πού τὴν συνετάραπτον, και ἐπερίμενεν ἀνύπομπων γὰ τῷ εἶπη ἀν ἀπεδοκίμαζε και αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν του ή ἀν ἀπεναντίας θὰ τὸν ἐμέμφετο πού ἀθετοῦσε τὴν ἀμοιβαίαν των υπόσχεσιν νὰ μη χωρισθοῦν ποτὲ και να καλούονται τὸ τίσιον ἐπάγγελμα.

— Αλλ' ξέρωνα ή μικρὰ τῷ ἔτεινε τὴν γείρα και καπως συγκεκινημένη τῷ εἶπε:

— Γίνου λοιπὸν στρατιώτης, Λουδοβίκε, ἔνα γενναιό παιδί σαν και σὲ δὲν πρέπει νὰ γείνη χρευτής. Τότε ο παῖς τοῦ στρατηγού, ἀνακούφιστες ἀπὸ μεγάλου βάρος, ξεσύζει δυνατὰ τὸ κεφάλι της Λευκοθέας και τὴν υπόσχεσιν τὸν προτίθεται.

— Τότε ο παῖς τοῦ στρατηγού, ἀνακούφιστες ἀπὸ μεγάλου βάρος, ξεσύζει δυνατὰ τὸ κεφάλι της Λευκοθέας και τὴν υπόσχεσιν τὸν προτίθεται.

— Μ' ἔμαθεν, ἔξηκολούθητεν ἀποφασιστικῶς ὁ Λουδοβίκος, διτὶ η κλίσις μου εἶναι νὰ γίνων στρατιώτης και ἀπὸ αὖριον κατατάσσομαι εἰς τὸν λόχον τῶν παιδῶν τοῦ στρατοῦ εἰς τὸν στρατῶνα Ποπεύλη.

— Πολὺ εὐχαριστώς, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγός, και σήμερα μάλιστα θὰ δύμιλησω τὸν προτίθεται.

— Και στραφεῖς πρὸς τὸν Λουδοβίκον:

— “Ἄγα, μικρέ μου, τῷ εἶπε, θέλης πραγματικῶς νὰ γίνης στρατιώτης, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ἔλθης μὲ τὸν γονεῖς σου εἰς τὸ διοικητήριον, κ' ἔγω θὰ σὲ κατατάξω ταῦτα. Πάδες είναι δυνατόν τοῦ μαθητήν του μὲ τὴν ἀκρηγού τοῦ ματιού, τῷ εἶπε:

</

φήμη τοῦ θανάτου του, μὴ δισφευσθεῖσα ἀρκούντως ὑπὸ πᾶν. Διευθυντῶν, φθόνοντων τὴν δόξαν του, διεδίδετο καὶ ἐπιστεύετο ὑπὸ πολλῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρός μας ἥρως ἔγειρεται τὸ δεκατέσσαρα καὶ ἡτο ἐνα εὔμορφο παιδί, ὑψηλόν, καλόν, ἔξυπνον. Ἡλπίζε δὲ ὅτι χάρις εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Λεφέμπρουζίνεν ἐντὸς ὀλίγου τὸν λόγον τῶν πατέρων τοῦ στράτου καὶ θὰ ἐγίνεται τακτικὸς στρατιώτης.

Καὶ ἡ Λευκοθέα ἡτο τώσα δεκατοιῶν, δεκατεσσάρων ἐτῶν, καὶ εἶχε γίνη αὐτοῦ ὄραιοτέρα, παρὰ ὅταν ἡτο μικρὸς κοριτσάκι. Ὁ Δεπρέω εἶχε καταρθωσῆ νὰ τὴν εἰσαγάγῃ ὡς «δόκιμον» εἰς τὴν «Οπεραν», ὅπου ἐπέριμενε καὶ αὐτὴ τὴν προσωγήν της εἰς «ἀστέρα».

Δυστυχῶς ἡ ἐποχὴ δὲν ἦτο ἀκόμη τόσον εὐνοϊκή διὰ τὰ θέατρα, τοὺς καλλιτέχνας καὶ τὰς γορευτρίας. Τὰ πραξικοπήματα τοῦ Διευθυντηρίου, αἱ ἐπαπειλούμεναι εἰσβολαὶ καὶ ἡ γενικὴ αγροματικὴ ἐκράτουν συχνότατα τὰς πύλας τῶν μεγάλων Θεάτρων κλειστάς τάς. Ἀλλ᾽ ὁ Δεπρέω, πάντοτε αἰσιόδοξος, καροβόμενος καὶ πηδηκτός, ἐβεβαίων ὅτιτα πράγματα ὀλλαζαν ἐντὸς ὀλίγου. Πάντοτε δὲ καλὸς καὶ ἀρροσιωμένος πρὸς τοὺς καθητάς του, ἐπλήρωνεν αὐτὸς τὸν μισθὸν τῆς Λευκοθέας συγχότερα ἀσ' ἓτι τὸ ἐκαμένον ὁ διευθυντὴς τῆς «Οπερας».

«Οι πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας Κορμᾶ ήσαν Ιακωβῖνοι...» (Σελ. 96, σ. α').

Ἡ φιλία τῆς κυρίας Σάν-Ζέν πρὸς τὸν Λουδοβίκον ἡδησεν ὡρίου ὁ μικρός, ἀκολουθήσας τὰς συμβουλάς της, ἔγεινε στρατιώτης, καὶ ἡ ἀγαθὴ τύχη τοῦ στρατηγοῦ Λεφέμπρου δὲν ἐπαυσε νὰ περιβάλλῃ μὲ τὴν προστασίαν της καὶ τὴν στοργὴν της ἐκείνην, τὸν ὅπιον ἀπεκάλει μὲ οἰκειότητα «μικρὸς της».

Οταν ἔμαθε τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς κυρίας Κορμᾶ, ὑθέλγησε νὰ τὴν βελτιώσῃ, καὶ πρὸς τοῦτο τῆς ἐδάνεισεν ἐν μικρὸν ποσόν, μὲ τὸ ὅποιον ἡ μητέρα τοῦ Λουδοβίκου ἡμπόρεσε νάνοιξη, μίσιν ταβέρνων ἔξω τῆς πόλεως, ὑψηλὸς εἰς τὸν ὄδον Κλιεύ.

Δὲν ἦτο διόλου πολυτελές τὸ καπηλεῖον τῆς τύχης Κορμᾶ. Μεταξὺ τοῦ κήπου Μπουνταίν καὶ τῆς ἐξοχῆς εὐρισκόμενον, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ συναγωγισθῇ πρὸς τὸ πολυτελές κατάστημα τοῦ Τιβούλη, τὸ γειτονικόν του, τὸ ὅποιον ἦτο

τότε τὸ συνεγενεκτήριον τῆς χρυσῆς γεωλαίας. Ἀποτελούμενον ἀπὸ δύο ὀστεογράφων τοῦ κατακόκκου λόγους τῶν παλαιῶν τῆς Τρομοκρατίας, οὗτε τὰ κρυφομυλήματα τῶν βασιλοφόρων συνιωμοτῶν.

Μίαν ἐσπέραν τοῦ φινιοπώρου τοῦ 1799, τὸ κατάστημα ἦτο κατὰ τὸ σύνθημα γεμάτων, καὶ εἶπειδὴ δὲν ἐκαυμενεύος, οἱ θυμόδυνες ἐκάθηντο περὶ τὰ τραπέζακια τοῦ κήπου, φωτιζόμενον ὑπὸ μεγάλων φανῶν.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ ὁποῖοι τὸ ἐπήρωαν συνήθειαν νὰ μαζεύωνται εἰς τῆς γήρας τοῦ φίλου των, διὰ νὰ πίνουν ἐνα ποτήρι καραμένον συγχώνευτον τῆς θεάτρου.

Οἱ πρῶτοι θαρρῶν τῆς ταβέρνας αὐτῆς ἦσαν Ιακωβῖνοι, παλαιοὶ φίλοι τοῦ φάραγγος Κορμᾶ, αἱ

